

Phong Trào Làm và Gửi Slideshow cho Nhau.

Từ hơn một năm nay, tôi nhận thấy có phong trào làm và gửi slideshow cho nhau xem qua điện thư. Cứ lâu lâu tôi lại nhận được email của một người bạn với một slideshow đính kèm và tôi đã giữ lại để khi rảnh mở ra xem chơi. Cho tới nay tổng cộng lại, tôi có tới khoảng 130 cái đủ loại, một số tiếng Việt có một bản nhạc Việt thời xa xưa chơi đệm theo, một số khác bằng tiếng Pháp hay tiếng Anh với nhạc ngoại quốc. Tôi xin liệt kê ra đây một số tựa của những slideshow tiếng Việt mà tôi hiện lưu giữ để các bạn hình dung ra đề nội dung của chúng. Những slideshows này chắc phần lớn các bạn cũng đã coi rồi:

Anh đào Nhật bản, Áo trắng, Áo dài trắng, Bài thơ cho em, Bikini Quỳnh hương, Cám ơn đời, Chiếc bình nút, Chiếc yếm, Chuyên vui nhiều ý nghĩa, Có những niềm vui, Cô gái bắc ninh họ phạm, Đalat hoàng hôn, Đêm màu hồng, Thử đọc xem, Đôi dép, Đường về đất Phât, Giác mơ hồi hương, Gái xuân, Giọt nước mắt, Gọi người yêu dấu, Hanoi ngày tháng cũ, Hoa Bướm ngày xưa, Hoa đẹp, Hoa hồng màu đỏ, Khúc hát ân tình, Mùa Lá Vàng, Một trời thu xưa, Mười thương, Người em sâu mộng, Nhớ mùa thu Hanoi, Paris có gì lạ, Saigon ăn tết, Saigon hoài cổ, Saigon còn mãi, Saigon today, Saigon trong chiến tranh, Sao anh không đến, Serenata, Sự thành thật của đàn ông, Tết gọi nhớ, Thơ ngậy, Thời học sinh, Tiên cảnh, Tiên Đông Dương, Tiếng hát học trò, Tinh đời, Tuổi học trò, Tưởng niệm, Về Thăm Trường Cũ, Việt Nam thời cổ...

Một điểm lạ tôi muốn nói lên đây là một số slideshows tiếng ngoại quốc gửi cho nhau xem có nội dung liên quan đến những vấn đề của những người lớn tuổi, loại slideshow khuyên chúng ta giữ gìn sức khỏe, nói về dinh dưỡng, nói về bảo trì sức mạnh tinh thần, khuyên mình yêu đời, ca ngợi tình vợ chồng, tình bạn, lòng yêu thiên nhiên, vân vân... Tôi tự hỏi tại sao tự nhiên con người, khi về già lại thích đề tâm đến những vấn đề bất thường đó? Trước đây mình có nghĩ đến những chuyện đó đâu? Phải chăng vì bị ám ảnh, vì hồi tiếc, vì ham sống thêm ít năm, vì nhận thấy sự suy tàn đến nơi mà mình cứ muốn sống mãi? Riêng tôi, tôi coi đó là một sự phản ảnh tiêu cực của tuổi già. Chính vì thế tôi không thích xem loại slideshows có đề tài như food for longevity, heart attack, the meaning of love, the twelve strikes of midnight, Bonheur tiens ma main, La renaissance, L'amour ne vieillit pas, Prends le temps, ... Nếu tò mò, muốn xem có gì trong đó, tôi mở chúng ra để rồi đóng lại ngay sau khi xem chừng một hay hai trang đầu. Không hiểu tôi có không giống đa số những người khác hay không, tôi cứ nghĩ những tư tưởng tiêu cực chỉ làm cho mình thêm chua cay, làm cho mình nhìn cuộc đời còn lại với một màu xám. Trong khi mình phải gắng nhìn mặt tích cực của cuộc đời để bớt buồn bớt nản. Nếu mình cứ bị ám ảnh bởi tuổi già – vì tôi nghĩ giới trẻ sẽ không khi nào làm hay xem những slideshows thuộc loại này – thì càng xuống tinh thần, càng tiêu cực, càng thấy cuộc đời vô thường, không đáng sống.

Tôi tự hỏi làm sao tác giả những slideshows đó, những người chắc hẳn không còn thanh niên, lại có khả năng về computer để làm được ra những tác phẩm có kỹ thuật chuyên môn cao như vậy. Có thể nay, có thời giờ rảnh rỗi, họ không còn biết làm gì khác nên tìm tòi học hỏi cách sử dụng những software programs như Powerpoint và cứ làm mãi thì thành thiện nghệ như vậy. Họ đã rất tài tình dùng những phương cách để làm cho hình ảnh bay lượn vòng trước mắt người xem hay làm những hàng chữ chạy từ từ, tựa như trong những video karaoke vậy. Và nếu mình biết hát, mình có thể nhìn những hàng chữ hiện ra từng giòng một – và có khi từng chữ một - và nghe ca sĩ để hát theo. Toàn là những bài từ thời mình còn trẻ như *Có những niềm vui, Đalat hoàng hôn, Đêm màu hồng, Giác mơ hồi hương, Gái xuân, Gọi người yêu dấu, Hanoi ngày tháng cũ, Khúc hát ân tình, Mười thương, Người em sâu mộng, Thơ ngậy, Tiếng hát học trò...* những bài đưa chúng mình về với quá khứ xa xưa, ba bốn chục năm về trước. Kiểm soát được sự di động của những hàng chữ như thế cũng còn giúp những ai vì tuổi cao không đọc được dễ dàng trên màn ảnh

nhỏ. Đầu óc chúng mình đâu còn sáng suốt nhanh nhẹn như xưa, chúng mình đâu còn khả năng tập chung đủ để có thể vừa xem hình ảnh vừa nhìn những câu văn?

Ngoài khía cạnh kỹ thuật vừa nói, còn phải kể đến giá trị nghệ thuật của những slideshows đó. Không phải ai cũng có thể tạo ra được những hình ảnh đẹp tuyệt vời như thế. Trước tiên là phải chịu dài công lên Internet sưu tầm tìm kiếm hình ảnh đẹp, sau đó là phải cắt xén, ghép, biến chế để tạo ra những bức hình mỹ thuật. Công việc làm đó chắc hẳn phải mất công, tốn thời giờ lắm. Dùng một software như Photoshop để mà làm những công việc nghệ thuật đó đâu có dễ? Nhìn những cảnh thiên nhiên, hình những bông hoa, hay hình những cô gái trẻ đẹp mỹ miều trong bộ áo dài hay trong chiếc yếm thời xưa sao mình thấy đã mắt thế!

Tôi vừa nói mất nhiều thời giờ để tạo ra những tác phẩm giá trị mà quên rằng đối với chúng ta, những người đã thôi đi làm, thời giờ đâu còn quý báu như khi xưa? Thời giờ rảnh nay nhiều đến nỗi chúng ta chẳng còn biết dùng để làm gì. Nó chẳng còn tí giá trị, tí ý nghĩa nào cả. Chúng ta phải làm gì cho qua ngày? chẳng lẽ chỉ đi ra đi vô? Có người bảo tôi thiếu gì việc để làm. Đi tập thể dục để bảo trì sức khỏe, chơi thể thao để cho gân bắp tiếp tục dai, đi làm công việc xã hội, công việc tình nguyện để giúp đời, làm vườn để cho tinh thần thoải mái, nghe nhạc cổ điển để cho tâm hồn lắng xuống, đọc thơ để mơ mộng, xem Thúy Nga Paris để thấy vui, vân ..vân... Nhưng không biết người khác thì ra sao chứ tôi không thấy những công việc đó lý thú chút nào. Những sinh hoạt đó nếu chỉ làm trong một thời gian ngắn thì tạm chấp nhận, nhưng làm mãi thì khó lòng lắm. Đi làm cả đời rồi, đến khi mình ngán không còn muốn đi làm nữa, thì lại vùi đầu làm công quả hay sao? Phải chăng công việc từ thiện vui thú hơn công việc làm ra tiền? Còn nghe nhạc, xem video, làm vườn thì không lẽ làm suốt ngày, ngày nào cũng làm? Tập thể dục, đi bộ, đi bơi, chơi thể thao thì khôn nỗi mình vừa lười, vừa không khoẻ thì cũng đành chịu. Chân đi không vững, đầu thấy chóng mặt quay cuồng, khớp xương đau nhức, thử hỏi thể dục thể thao nỗi gì?

Chẳng biết làm gì nên chúng ta ai nấy đều xắm computer, thuê đường dây DSL, và học viết điện thư để viết cho nhau, gửi cho nhau những câu chuyện vui, những bài thuốc chữa bệnh, những lời khuyên này nọ. Ngoài những chuyện vui, tuổi già đâu còn cần những thứ kia? Đâu có bài thuốc nào, lời răn nào có thể giúp chúng mình bớt già hay thôi già đi? Bệnh tật chỉ ngày thêm nhiều, nào bệnh tim, nào tiểu đường, nào huyết áp cao, nào nhiều mỡ trong máu. Bảo nhau đừng uống rượu, hút thuốc, đừng ăn phở, đừng ăn chè, ăn bánh ngọt thì còn sống để làm gì mà cứ thèm sống lâu thêm? Thật là một chuyện khó hiểu. Bây giờ nhiều người làm hoặc sưu tầm những slideshows để gửi cho nhau. Riêng tôi, tôi chẳng hiểu để làm gì. Có khi cùng một show người này gửi, chuyển đi một vòng thế giới rồi nó lại trở về mình. Tôi nói không ngoa, vì ngày nay bạn chúng ta ở khắp nơi trên thế giới, điện thư thì vừa tiện lợi vừa nhanh, gửi cái gì, đi đến đâu mà chẳng được?

Tôi có những người bạn đã ba bốn chục năm không biết tin, không nhớ mặt mũi ra sao, chỉ còn nhớ thoang thoáng cái tên, thế mà nhờ e-mail tìm ra nhau, gửi hình cho nhau xem, để rồi kể lại cho nhau nghe bao nhiêu chuyện cũ, những chuyện từ khi còn đi học ở trung học, thậm chí cả ở tiểu học. Cả một thời vàng son hiện ra trong đầu mình, mình nhớ lại những gì đã bỏ quên bao lâu nay trong tiềm thức. Như vậy tình bạn chẳng cao quý lắm sao? Để rồi hẹn nhau một ngày đẹp trời nào đó, nếu còn duyên nợ, thì hai đứa gặp nhau trở lại. Đứa bên trời Tây, đứa bên Mỹ, đứa Úc Châu, thậm chí có đứa hiện còn ở lại quê nhà, thế là tìm đường mua vé máy bay đi gặp nhau. Ôi những lần gặp nhau trở lại sao nhiều xúc động, tình cảm chan chứa đến thế! “Mày đây à? Thăng X ngày xưa! Tao nhìn thấy là nhận ra liền! Trông mày vẫn thế!” Vẫn thế là thế nào? Phải đợi lúc lưng còng xuống, da nhăn nheo, chống gậy mới bước đi được mới khác hay sao đây? Thật là buồn cười.

Mà quả thật mình vẫn còn dáng dấp của ngày xa xưa, vẫn lối nói đó, vẫn nụ cười như thế, vẫn đi dỏm hay nói đùa như ngày nào. Trời sinh ra mình như vậy, đổi sao được?

Nếu chưa gặp được nhau mà không còn chuyện gì để kể lại, không còn lời gì để nói, thì làm gì bạn có biết không? Gửi cho nhau những slideshows. Lắm khi gửi mà chẳng thèm kèm theo một chữ nào khác. Kể cũng hơi buồn nhưng thế còn hơn không. Đành xem slideshow để nhớ đến bạn vậy.

Kẻ này buồn buồn viết lên mấy giòng chữ này nói về phong trào slideshow để có cơ hội ba hoa chích choè nói lảng những chuyện của các ông già. Nói nhiều nói lắm chỉ thêm nói nhảm, tôi xin ngừng bút ở đây. Chúc các bạn nhận được thêm thật nhiều slideshows nữa để mà xem chơi cho vui.

*Hương Dương
San Francisco – 3/28/2007*